

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΙΗΣΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Η'.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνὰ 12 φύλλα δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλο:
24. Φράγ. 7.



ΛΠΘ. 90—91.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ
γραμμὴ ὅβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 23 Ἀπριλίου 1864.

Η ΣΥΝΘΗΚΗ.

Εἶδομεν τέλος πάντων καὶ τὴν πολυπόθητον
ταύτην Συνθήκην, ἀλοίμονον! μᾶς εἶνε πολυπό-
θητος — καίτοι οὐσα ἢ ἀντὶ πολιτικῆς ὑπάρξεως
καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας καταστροφή καὶ ἀπογύ-
μνωσις τοῦ Ἰονίου. — Ὅποταν ἐπικρίνοντες τὴν
αἰσχροκερδῆ πολιτικὴν τῶν γενναίων Προστατῶν
μας ἐλέγομεν ἄχρι τῆς γῆρας καὶ πρῶην ὅτι ἡ
Ἀγγλία φέρεται πρὸς τὴν Ἐπτάνησον ὡς ὁ Ἀη-
στής ὁ ἀνταλάττων τὴν ζωὴν μὲ τὸ βαλάντιον
τοῦ ληστευομένου, ἡ ἐκφρασίς μας αὕτη ἔτυχε
νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς ἀριστάρχας τοῦ τόπου, οἵτι-
νες, εἴτε ἐξ ἀγαθοπιστίας, εἴτε ἄλλως πως, πιεσέ-
ουσιν εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἀγγλίας· ἀλλ'
ἢ ἐπὶ ἐσχάτων μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας
συνομολογηθεῖσα σύμβασις, δι' ἣς ἀχρεωστήτως
καὶ ὄνευ λόγου ἐκ τοῦ πτωχοῦ μας Ταμείου χω-
ρηγοῦνται ἀδραὶ συντάξεις καὶ μεγαλοδωρεαὶ εἰς
Ἀγγλοὺς ὑπηκόους καὶ εἰς βρεττανικὰ νευρό-
σπαστα, ἐδικαίωσαν, κακῇ μοίρᾳ, πληρέστατα τὴν
προφρον ἐκείνην μας ῥῆσιν. — Καὶ τί ἄλλο εἶνε
ἢ ἡστρηκὴ ἀρπαγὴ, ἡ καταναγκαστικὴ αὕτη ἐ-
κτασία πληρωτὴ 12 περίπου χιλιάδων Ἰ. ρών
παραμεινῶν εἰς τοὺς Παρίας καὶ Τυχοδιωκτάς τῆς
Ἀλβανίας;

Καὶ τί εἶνε, ἂν ὄχι κλοπὴ, ἡ μεγαλοδωρεὰ 430
χιλίων εἰς τοὺς ἀπώλας καὶ ἐξώλας τῆς Μεγά-

λης Βρετανίας; Γράφε, ὦ Ἱστορία τῶν ἐθνῶν,
γράφε καὶ τοῦτο, ὅτι τῆς Ἀγγλίας, καὶ αὕτη ἡ
ἐλεημοσύνη, εἶνε ἐγκλημα καθοσιώσεως. — Ἀλλὰ
τί λέγομεν ἐγκλημα; μήπως οἱ δῆμιοι δὲν πλη-
ρόνονται τὴν ἐννομον ἀνθρωποκτονίαν των καὶ
ἀπ' αὐτὰ των τὰ θύματα;

ΠΙΝΑΞ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Α'.

Πρόσωπα δικαιούμενα εἰς συντάξεις ἐκ τῶν προ-
σόδων τῶν Ἰονίων Νήσων.

Ἐλεημοσύνη, ἑφτάνησα, κάμετε ἐλεημοσύνη
Στοὺς μαύρους τοὺς ζυπόλυτους πρὸς ἡ Ἀγγλία ἀφίνει,
Δόσε τοῦ Μπέικερ καὶ τοῦ Μπάρ, τοῦ Βλέαρ καὶ τοῦ Βοῦϊ,
τοῦ Κωλογιάννη, τοῦ Κολθόρστ, ποὺν πεινασμένοι λόρδοι,
τοῦ Φάλκωνα, τοῦ Φρέϊζερ, τοῦ Γύσθον, τοῦ Χαντόν,
στον Χάντερ, στον Κυρ Πάτρινα, στον Λώρενς Λοχαγόν.
στον Μάρκιν, Πῆς καὶ Ρακηνόν, στοὺς Ρέϊς καὶ Ρινολοῦς,
εἰς τὸν Στηχάους Ρόδερτον καὶ εἰς τοὺς Στηθενς ΟΛΟΥΣ(α),
στον Τόμψων τὸν Βρυκόλακα, μήπως ματαφορῆση,
στον Γούϊλσον καὶ στον Γούδαουζ ξάκουστους σὺ μεθύσι
Πολλὰ δὲν θὲ νὰ δίνετε, μονάχα ἑπτὰ χιλιάδες
λίρες τριακόσιαι καὶ ἑκατὸ γιὰ εἰκοσιεφτά φαγάδες!..

ΠΙΝΑΞ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Β'

Πρόσωπα καὶ ἀποζημιώσεις ἐνεκα ἀπωλείας τῆς
ΔΕΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

(α) Ἐξαπρὸς τῆς Οἰκογενεῆς Στῆβενς τὸν ἐντιμὸν
Κύριον Ἀδω-ἀλλάχ, ὅστις καίτοι δικαιοῦμενος εἰς συν-
τάξιν παρητήθη αὐτῆς. Ἀφερίμ!..

θείας των εἰς πληρωταί παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερ-
νήσεως πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγγλ. Πρέσβ. .

Ἐλεημοσύνη, ὦ Ἕλλας, κάμε ἐλεημοσύνη
Σ' ἐκείους ὅπου θὰ χάσουν τὴν θέσιν τὸ καρδίνι
Δὲν ἔχουνε δικαίωμα; Ψέμματα, ποίος τὸ λέει;
Δὲν εἶνε τάχα ὅλοι τους Ἀγγλοι διακοναρέσι;
Εἴρει κ' ἡ Ἀγγλία, κάμμία φορὰ, ἀνταρμιζὴ νὰ δίνη,
Καὶ μὲ τὰ ξένα χρήματα νὰ κάνη ἐλεημοσύνη.
Ἐλεημοσύνη κάμε Ἕλλας τοῦ Μπέικερ, τοῦ Κοκάτου,
Τοῦ Κολχαοῦν ποῦ Δικαστὴς ἐστάθη τοῦ Ἀνωτάτου,
Εἰς τοὺς Δερμπιάη, Ντέβερελ, ζὸν Φόρεστ ζὸν Ντεντίν.
Πρὸ πάντων δὲ στὸν Δέβερτον (γιὰ τὸν Παπὰ ληστήν)
Εἰς τὸν Γουρὲν καὶ Γρήνηγουδ, στὸν Λεῖν, τὸν Λιολιόν
Ποῦ μὲ τὸν μπαμπασκόπορον τὸς ἔκαμε καλόν!
Δόσε καὶ σ' ἓνα Λάζαρο, δόσε καὶ τοῦ Μινάρη,
Τοῦ Μοντανίνη Λοχαγοῦ καὶ τοῦ Ρουγκιέρη Φλάρη!
Τοῦ Μόρεϊ γιὰ τὸν ὕδρωτα ὁπῶχυνε στὸν Τόρνο,
Τοῦ Πέρμης καὶ τοῦ Οὔγγαρου che non valeva un corno.
Τοῦ Σάργεντ ὁποῦ ἐδοῦλεψε τοῦ τόπου μας τὰ δίκια,
Τοῦ Κούνιλανδ καὶ τοῦ Στάνη μας τὰ δεκατρία καπίκια.
Δόσε τοῦ Σέλλα Σαλθατώρ, δόσε καὶ τοῦ Τορίνη,
Τοῦ Πρεβεδοῦρου Γουδαοῦς νάχη πολλὰ νὰ πίνη.
Κ' ἂν σ' ὅλους δόσης τότενες δόσε καὶ τοῦ Κύρ Γούλφου
Ὁπῶκαμε στὴν Ἑνωσί μέρος brillante Μπούφου.
Μὰ ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν ποῦ ἡ ἐλεήμων Μοῦσα
Ἦσαν πρὸς ἓναν ἔψαλε, γελῶσα καὶ θρηνοῦσα,
Διακοναρέσι ἄλλοι τρεῖς ἦσαν νὰ ἐλεηθοῦνε;
Μὰ ὁ ἓνας μᾶς ἀπέθανε καὶ λέμε ἐκείους ὅπουνε:
Ὁ ἓνας εἶνε Ἀλέξανδρος κ' ὁ ἄλλος Βουλουέρος
Ὁπῶχυνε νὰ λάβουνε τὰ ἐλεημοσύνης μέρος.
Δὲν εἶν πολλὰ τὰ ψυχικά τὰ στερνὰ ἐτοῦτα οὔλα,
Μόνον χιλιάδες τέσσαρες παρὰ καμμιά λιροῦλα.
Ἰπομονὴ Ἑλλάδα μας, ἄς γένη ἐλεημοσύνη
Στοὺς μαύρους τοὺς ξεβράκωτους ποῦ ἡ Ἀγγλία ἀφίνει,
Ὅσο κ' ἂν θὲ νὰ ζήσουνε, μιὰ μέρα θὰ ψοφήσουν
Κ' ἐλπίζουμε παρὰ πολὺ πῶς δὲ θὰ μᾶς στοιχίσουν!

ΑΝΤΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΠΤΑ ΛΥΤΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ.

Ἀγαπημένες κόρες μου, Σειρήνες σκληθωμένες,
Σ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας σας ῥιζήτ' ἀγκαλιασμένες!
Ἐλάτε νὰ σᾶς ἀσπασθῶ, ἐλάτε νὰ σᾶς σφίξω,
Τὸν πόνο τῆς καρδοῦλᾶς μου γιὰ πάντοτε νὰ πνίξω,
Στεφάητε μὲ λουλούδια
Καὶ τραγουδῆτ' ἐλευθεραὶ ἐλευθερά τραγοῦδια.

Ἐλάτ', ἐλάτε ἓνα φιλὶ ἀκόμη νὰ σᾶς δώσω.
Δόστε τὰ χέρια σ' τὸ χορὸ γιὰ νὰ σᾶς χαμαρώσω.

Μὴ τὸ χορὸ εἴχατε ἀπ' τὸ δαῖμα καμμιὰ σας.
Μήπως ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς ἐπνίγητ' ἡ λαλιότης;
ὦ, κόψετε λουλούδια
Καὶ τραγουδῆτ' ἐλευθεραὶ ἐλευθερά τραγοῦδια.

Σᾶς βλέπω, στάζει φλογερὸ τὸ δάκρυ σας ἀκόμα
Κ' εἰν ἀναμένο κάρδουνο ἡ γλῶσσα σας στὸ στόμα,
Τὸ βλέμμα εἶχατ' ἀστραπὴ καὶ κεραυνὸ τῇ γλῶσσα,
Σ' τὰ τόσα σας μαρτυρία, σ' τὰ βάσανα τὰ τόσα!

Πλὴν τώρα στὰ λουλούδια
Καθῆστε μὲ τὴν μάνα σας καὶ ψάλετε τραγοῦδια

Κ' ἂν εἶχαν τὰ ποδάριατ' αὖ σίδερα δεμένα,
Σ' τὸν ξέρον δὲν ἐκλίνατε ποτέ σας τὸν αὐχένα.
Γιὰ τοῦτο σ' τὸν λαϊκὸ θηλειὰ τῇ νύχτᾳ σᾶς περνοῦσε,
Πλὴν τὸ σχοινὶ στὸν ὕπνον τοὺς φεῖδι τοὺς κυνηγοῦσε.

Σὲ δροσερὰ λουλούδια
Τραγοῦδια τώρα ψάλετε, ἐλευθερά τραγοῦδια.

Ἀπὸ τὰ κοημισμένα σας ἐδῆκατ' ὅλαις κίστρα,
Καθὼς ἀπὸ τὰ σύγνεφα ἐγαίνουν τῇ νύχτᾳ τ' ἄστρα,
Σὰν ἱεὶς ὁποῦ χρώματα ἐφτά παρουσιάζει,
Καὶ καταπαύει ἡ βροχὴ καὶ ὁ καιρὸς ἀλλάζει,

Καθῆστε στὰ λουλούδια
Καὶ τραγουδῆστε ἐλευθεραὶ ἐλευθερά τραγοῦδια

Ἀλλὰ στὴν τόση σας χαρὰ, γιατί τόση κατῆφεια;
Μὴ καὶ τὸ θάρρος κόραις μου, ποῦ εἶχατε σ' τὰ στήθεια
Ὁ Ἀγγλος κατεδάφισε; Νὰ σᾶς ἰδῶ σταθῆτε.

Γιατί δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε; γιατί δὲν μ' ὁμιλεῖτε;
Καθῆστε στὰ λουλούδια

Καὶ τραγουδῆστε κόραις μου ἐλευθερά τραγοῦδια.

Ἄοι, ἐννοῶ τὸν πόνο σας καὶ διατὶ λυπεῖσθε...
Γιατὶ ὅλαις ἡ κόραις μου εἰς τὸν χορὸ δὲν εἴσθε...
Γιατὶ σ' τὸ χέρι δὲν βαστᾷ τὸ σκήπτρο τὸ μεγάλο...
Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ μιὰ μέρα θενὰ βάλλω,

Καὶ τότε σὲ λουλούδια
Θὰ ψάλετε ὅλαις γύρω μου ἐλευθερά τραγοῦδια.

Μὴ θουρκομένα στρέφετε τὰ μάτια σας στὸ Σόλλι!
Τὰ κόκκαλα ποῦ ἀταφα σὲ γῇ κοιμῶνται δούλη,
Θὰ τρίξουν καὶ θὰ ἀναστῇθουν μιὰ νύχτ' ἀνδριωμένα,
Ἡ Δέσπω πάλι θὰ φανῇ μὲ ἄρματ' ἀσημένια,
Καὶ ἐπάνω σὲ λουλούδια
Ὅλαις θὰ ψάλετ' ἐλευθεραὶ ἐλευθερά τραγοῦδια.

Κ' ἂν ἔφαγε ὁ Ἀλήπσας τὴν Πύργα σὺν θερίᾳ
Φτερά καὶ νύχια ἔκτριε; στὸ στήθος του τὸ χρύο
Ἐστοίχισσε καὶ ἔχασε τοῦ ὕπνου τὴ γαλάνη!
Τὰ σπλάγγνατου κατέτρωγε κ' ἐμούγκριζεν ἐκείνη...

Καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ λουλούδια
Μιὰ μέρα θενὰ ψάλλουμε ἐλευθερά τραγοῦδια.

Τὰ μέτωπά σας ἴλα ἀσημένια ὅλαις τώρα
Θὰ τα σκεπάζουν σύγνεφα, ἀλλὰ δὲν ἔλθε ἡ ὥρα...
Τότε θὰ χύσουν ἀστραπαὶ, καὶ γι' αὐτὸν στὴν πάλη,
Ἡ μιὰ θὰ πάρῃ τὸν Βορρῆα, τὴν θάλασσα ἡ ἄλλη...
Σὲ δροσερὰ λουλούδια

Καθῆστε τώρα κόραις μου, καὶ ψάλετε τραγοῦδια.

Λοῦτε τὰ χέρια στὸ χορὸ γιὰ νὰ σὰς χαμαζώσω,
Γιὰτὶ στὰ χέρια αὐτοῦ φυσιχία θὰ σὰς δώσω,
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ, θὰ σὰς εἰπῶ, θὰ φάμε καὶ θὰ πιούμε,
Μπροστὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν θὰ ἔα ἀφιλιθούμε,
Θα κόψετε λουλούδια
Καὶ ὅλαι, μὲ τὴν μάνα σας θὰ ψάλετε τραγούδια.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ.

Σ. Σ Ὁ ἀντασπασμὸς οὗτος τοῦ συναδέλφου μας
Καρύδη εἶνε ἡ ποιητικωτέρα σάτυρα ἣν ἡδύνατό τις νὰ
καμῇ εἰς τὴν Ἐπτανήσον, καὶ ἡ ζωηρωτέρα παρωδία
τοῦ Ἀσπασμοῦ τοῦ Κυρ. Βαλαωρίτου. — Ἀλλ' αὕτη
δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν
ἀντὶ Ἀσπασμοῦ δίδεται Ἀντασπασμὸς, ὡς παρηγορηθῇ
οὖν ὁ Κύρ. Βαλαωρίτης μὲ τὴν παροιμίαν:

ἐθελέστα, ἐπαθέστα,

Γειῶσου Γιάννη Μπαρλαφέστα!

Ἀποσπῶμεν ἐκ τῶν Παναθηναίων, τὴν
ἐξῆς περιχοπὴν τοῦ ἐπὶ τῆς τελευταίας Συνθήκης
λόγου τοῦ πατριώτου Δομενεγίνῃ, εἰς ὃν προσ-
καλοῦμεν ὅλους τοὺς Ἀγγλοπίστους νὰ κατο-
πτρισθῶσι:

... Ὁ Λόρδος Μέγας Ἀρμοστής, ὁ νῦν Ἀρμοστής, μὲ τὸν
ἐναρκτήριον λόγον, τὸν ὅποιον ἔκαμεν εἰς τὰς 3 Ὀκτω-
βρίου 1863, ἐκάλει τὴν Ἰόνιον Βουλὴν ν' ἀποφανθῇ ὑπὲρ
τῆς ἑνώσεως, καὶ ἀνήγγειλε ταυτοχρόνως 5 προτάσεις
ὡς ὅρους ἀναγκαίους πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Πῶς
τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἀνήγγειλε, καὶ δὲν ὠμίλησεν
περὶ κατεδαφίσεως φρουρίων, περὶ οὐδετερώσεως κ. τ. λ;
Καθεὶς ἐξ ἡμῶν, κύριοι ἐπίστευεν ὅτι τὰ πράγματα ἦ-
σαν τετελεσμένα, καὶ ὅτι αἱ 5 προτάσεις ἦσαν οἱ 5 ὅροι
τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶσιν οἱ ἀντιπρόσωποι
τῆς Ἐπτανήσου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Ἐγὼ Κύριοι
ὁ ἴδιος ὁ πολεμῆσας ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ξένην προστασίαν
ὡς οὐ ἔμαθον ὅτι ἡ χαριτοφόρος Ἀνασσα τῆς Ἀγγλίας
διεκρύβεν ὅτι παύει τῆς προστασίας, ἅψοῦ εἶδον διαλυ-
ομένην τὴν ἸΒ' Βουλὴν, καὶ διὰ προκρούσεως τοῦ νῦν Ἀρ-
μοστοῦ προσκαλούμενον τὸν λαὸν τῆς Ἐπτανήσου νὰ ἐκ-
λέξῃ τοὺς ἀντιπροσώπους του, ἵνα ψηφίσῃ τὴν ἑνωσιν,
ἅψοῦ ἔμαθον ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας ὑπεστήριζον
τὴν ἑνωσιν, ἐπίστευσα καὶ ὅλως διόλου ἐπίσθην, ὅτι ἡ
Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἰς τοιαύτην περίστασιν τὰ πάντα
ἐπρόπτεν ἐν καλῇ τῇ πίστει, καὶ δὲν ἔλλειψα ὁμολογῶ
καρδίᾳ, νὰ ἐκφράσω πρὸς τὸν νῦν Ἀρμοστήν τὴν εὐγνω-
μοσύνην μου, ἐπίστευσα, καὶ μετ' ἐμοῦ τινὲς ἄλλοι τῶν
ἐμπροσθέντων μου, ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχε σκοπὸν ν' ἀλλάξῃ
πολιτικὴν εἰς τὴν Ἀνατολήν ἐπίστευσάμεν, κύριοι, καὶ ἐ-
πειδὴ ἐπίστευσάμεν, τινὲς τῶν συμπολιτῶν μας εὐφραστή-
θησαν καὶ ἰσως εἶχον δίκαιον, νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν
ὡς τῶν ἐφίμερων ὡς Ἀγγλοπίστους. ἐπίστευσάμεν,
ἀλλὰ δὲν ἔμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι, οἱ
ἀπατηθέντες ὑπὸ τοιαύτης πολιτικῆς (εὖγε εὖγε θόρυβος).

Επίστευσα λοιπὸν, κύριοι, καὶ ὅλως διό-
λου ἐπίσθην ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐν καλῇ τῇ πίστει ἤρχαζε-
το. ἐπίστευσα τότε, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὰ

δεῖνὰ τῆς πατρίδος μου, ἀπεφάσισα κύριοι, νὰ λησμονή-
σω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τόσοι ἑλκύνθησι
διὰ διαταγῆς τοῦ ἀρμοστοῦ τῆς Ἐπτανήσου ἄδωμ ἀπήγ-
χονίσθησαν! τόσοι ἄλλοι ἐξωρίσθησαν! ἄλλοι ἐφυλακί-
σθησαν ἄλλοι ἔχασαν τὰς περιουσίας των, καὶ διατὶ κύ-
ριοι τοῦτο; διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, ὁ μέγας ἐνθουσια-
σμὸς...

Βεῆκης, Κύριε πρόεδρε διακόψατέ τον.

Δομενεγίνης. Εἶσαι Ἐπτανήσιος καὶ μ' ἐμποδίζεις; Δὲν
ἠμπορῶ, κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε; εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ἐκφρά-
σω.....

Παπαμιχαήλπουλος. Δὲν πρόκειται νὰ ἐλέγξωμεν
τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας (θόρυβος δεξιᾶ).

Πρόεδρος. Ἠσυχία, κύριοι σὰς παρακαλῶ.

Δομενεγίνης. Καὶ διατὶ κύριοι, ὅλα ταῦτα ὑπέφερεν
ἡ πατρίς μου; διότι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἀληθὴς ἐνθουσια-
σμὸς, καὶ ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πα-
τρίδος ἀγῶνος ἐσπρωχον αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν
Ζάκυνθον διὰ νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐπαναστα-
τιμένην Ἑλλάδα, διὰ νὰ κτυπήσωσιν τοὺς ἐχθρούς των,
καὶ νὰ προσφέρουν βοήθειαν εἰς τοὺς ἐπαναστατημένους
ἀδελφοὺς Ἕλληνας. Μόλον τοῦτο, κύριοι, ἐπίστευσα καὶ
ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ φό-
βου καὶ τοῦ τρόμου, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρμο-
στής Οὐάδδος διὰ πολιτικούς λόγους ἀπεφάσισε ν' ἀπαγ-
χονίσῃ (εἶναι ἐπίσημα ἔγγραφα) 22 Κεφαλλήνας, ἀπε-
φάσισε νὰ στρεβλώσῃ διὰ τῆς μαστιγώσεως περίπου τῶν
200 (θόρυβος ἀριστερά.)

Πρόεδρος. Κύριε Δομενεγίνῃ, δὲν κατακρίνομεν ἐν-
ταῦθα τὴν πολιτικὴν τὴν παρελθούσαν (θόρυβος) Σὰς
παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ περιορισθῇτε ἐπὶ τοῦ θέματος.

Δομενεγίνης. Τελειῶνω λοιπὸν κύριοι, τὴν ἐγγλη-
ματικὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Ἐπτανήσῳ ἀγγλικῆς Κυβερ-
νήσεως (θόρυβος μέγας).

Πολλοὶ μᾶς εἶπον ὅτι εἴμεθα οἱ Ἐπτανή-
νιοι ἀγνώμονες πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν εἴμεθα ἀγνώμο-
νες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος (θό-
ρυβος ἀριστερά).

Πρόεδρος. Θέλετε τὴν εὐρωσιν τῆς Συνθήκης ἢ δὲν
τὴν θέλετε; αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικείμενον κ. Δομενεγίνῃ,
ἐπ' αὐτοῦ λαλήσατε.

Ἀναστ. Μαιρομιχάλης. Εἶναι ἀγνωμοσύνη, κύριε
πρόεδρε, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προκείμενον.

Δομενεγίνης. Εἴμεθα λοιπὸν εὐγνώμονες, ἀλλὰ ὅταν
εὐγνώμονῶμεν ὀφείλομεν πρὸς τὰς δυνάμεις νὰ ἐκφρά-
ζωμεν ἴσθιν εὐγνωμοσύνην, (θόρυβος). Θὰ ἐνθυμηθῶμεν
ὁμως πάντοτε ἕως τῆς τελευταίας πνοῆς μας τὴν κα-
τεδάφισιν (θόρυβος), τὴν κατεδάφισιν τῶν φρουρίων.

Π.λαστήρης. Καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς.

Δομενεγίνης. Λοιπὸν, κύριοι, παραδέχομαι τὴν ἑνω-
σιν, ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς κατεδαφίσεως. Πινα-
δέχομαι τὴν ἑνωσιν ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς οὐ-
δετερότητος παραδέχομαι τὴν ἑνωσιν ἐπὶ τέλος, ἀλλὰ
διαμαρτύρομαι καθ' ὅλων ἐκείνων δι' οὓς μ' ἐμποδι-
ζουν νὰ ὁμηλήσω καὶ νὰ ὑποστηρίξω τὰ δικαιώματα
τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. — (βαγδαῖα χειροκροτήματα ἐκ
τοῦ ἀκροατηρίου. — θόρυβος μέγας.)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

(Συνέχεια, ιδὲς ἀριθ. 89.)

Ὅταν οἱ γιατροὶ εὐρεθῆκανε μετὰ τὴν κοιλία λιγάκι συγυρισμένη, μετὰ δώδεκα γρόσια στὸ χέρι, καὶ μ' ἐξοχότη-
τα παραπανισμένη ἐσκεφθῆκανε πῶς μιὰν ἐπιστήμη πού
τοὺς ἀνοίγει τὰ πόρτες τοῦ μαγεριῶνε, τὴν τσέπες τῶν
αἰσινάδωνε, καὶ τὸ διάβα στὸ μεγαλεῖο μιὰν τέτοια
ἐπιστήμη, πού τώρα πλέον ἦταν ἡ δική τους, ἔπρεπε νὰ
τὴν γνοιαστοῦνε, καὶ νὰ τὴν καλόχουνε, γιὰ νὰ γένου-
νε καὶ μεγάλοι σ' ἐδαῦτη.

« Ἦθελα μωρὲ Παῦλο νὰ 'πιτυχέναμε, καὶ... »

« Ἦθελα μωρὲ Γιάννη νὰ 'πιτυχέναμε καὶ... καὶ... »

« Ναι καὶ μὲνε. »

« Τέχνη χρυσή. »

« Ἀκούς ἐκεῖ ! χωρὶς κόπους, χωρὶς κεφάλαια. »

« Ὡ κεφάλαια ! ποκεῖο προβατεῖς στὸ δρόμο, καὶ σὲ
κράζουν' ἀπάνου νὰ σοῦ δώσουνε γρόσια !... »

« Καὶ καρβέλια ! »

« Κ' ἐξοχώτατε ! ! ! »

« Ὡ τέχνη καὶ μὲνε Παῦλο ! »

« Ὡ τέχνη καὶ μὲνε Γιάννη ! »

« Ἄ, στάσου τώρα νὰ μιλήσωμε μετὰ κομμάτι στάφνι-
ση. Τώρα πῶχουμε γρόσια ν' ἀγοράσωμε γιατρικά· γιὰτὶ
ἐγὼ θέλω νὰ κάνωμε τὴν τέχνη σὰ γιατροῦ· καὶ ὅχι
ὅπως ἔρτη. »

« Ν' ἀγοράσωμε πύλολες. »

« Ἄ πύλολες· τὴν πύλολες τὴν φτιάνω κ' ἐγὼ· ψωμί
μάσιμένο μπουκιά μία, θολόσταχτη πρέζες δύο, καπνιά
μιὰν πρεζούλα. ἀνακάτωσε καλά, καὶ κάμε ἔτσι, κ' ἔτσι
μετὰ τὸν δόσο παλάμες, κ' ὅσο πύλολες ὅσες θέλεις· γι-
ατὶ ν' ἀγοράσω πύλολες ; »

« Μὰ ἐκεῖνες ἢ πύλολες... »

« Ἐδὰ καὶ μὲνε τὸ κεφάλισον κόβει ; ! Ἐδὰ ἔτσι θὰν
τὲς ἀφήσω ; Ἐδὰ δὲ θὰν τίποτις ἄλλο μέσα ; »

« Μὰ ἐκεῖνο σοῦ λέω κ' ἐγὼ. »

« Ἄκου, νὰ πᾶς νὰ φέρῃς ἕξη γροσιῶνε γιалаπά. »

« Γιαλαπά ; Καὶ τί θὰ κάμῃς μετὰ τὴν γιαλαπά ; »

« Κάνω. Τὴν λυώνω μέσα σὲ μιὰν κούπα, καὶ τὴν
δίνω τοῦ ἀρρόστου, κ' εὐθὺς τόνε κάνει καλά !... »

Ἦ ἡ γιαλαπά εἶνε φθινὴ, ἢ τὴν ἔχουνε φθινὴ στὴν
Κωνσταντινούπολη, ἢ ποῖος ἔχειρε τί ἐσυνέβηκε, κ' ἐλά-
βαι' ἕνα μεγάλο χαρτί γεμάτο γιαλαπά γιὰ ἕξη γρόσια.

« Ἐρεῖς μὲν ἐσύ πόση δίνουνε ; λέ' ὁ Παῦλος τοῦ
Γιάννη. »

« Ἐγὼ, λέει, ξέρω πόση δίνουνε ; ! »

« Μὰ ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... »

« Ἐρεῖς γὰρ ! ; ... Μία φορὰ 'μοδιόρισανε βιτσινό-
λαδο, καὶ 'μοδιόρισανε τρεῖς ὄγγες, ἃ δὲ σφάλω. »

« Ἄ, μὰ, ναί, ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... Πόσο νὰναι
τρεῖς ὄγγες γιαλαπά ; Εἶναι μιὰ χερσιὰ ; »

« Μὰ τρεῖς ὄγγες θὰ δίνωμε στὸν καθέναν ; »

« Μὰ, ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... γιὰτὶ ; »

« Γιὰτὶ τὴν τελειόνομε γλύγορα. »

« Ἄ ναι, καλὰ λές. Νὰ-σου-πῶ, μιστὴ χερσιὰ, κα
πολύτους καὶ καλότερους. »

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐματαβγήκανε στὴν περιοδία
τοὺς, ἐκτραχῆκανε σ' ἕνα σπῆτι, ὅπου εὐρήκανε μιὰ γραῖα
πού ὑπόφερεν ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ, σὲ λίγα λόγια, ἢ
μισὴ χερσιὰ τῆς ἐδόθηκε καὶ τῆς ἐδοθήκανε καὶ μεγάλες
ἐλπίδες γιὰ τὴν υἱεῖατῆς. Οἱ γιατροὶ ἐλάβανε κάτι κ'
ἐκεῖθε, καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦνε πάλι
τὴν ἄλλη μέρα. Εὐχαριστημένοι γιὰ τὸ νέο ψάρι πῶπι-
άσανε, καὶ μὴν ἀμφιβάλλοντες ὅτι ἡ καλὴ τύχη θὰν τοὺς
ἔακολουθήσει, ἐθεωροῦσαν πλέον τὴν ἐπιστήμη τους ὡς
ζομένη στὴν Πόλη, μὰ,

Oh poveri dottori,

Di voi che mai sarà !

Στὸ ἀκόλουθο θέλ' ἰδοῦμε τὸ τέλος τους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ.

Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ξεχωρίξῃ κανεὶς τὸ ἕνα ἀπὸ
τὸ ἄλλο, τὰ δύο τούτα ἐνστίγματα ! Τὸ φαινόμενόν τους
εἶναι τὸ αὐτό· καὶ ὅμως ἡ οὐσίαι τους ἀπέχουν τόσο ἢ
μία τῆς ἄλλης, ὅσον οἱ ἀντίποδες ἀπέχουν' ἀνάμεσόν τους.
Οἰκονομία, εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς φιλαργυρίας.

Εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλίας, μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐταιρεία
ἐπιχείρησε νὰ στίσῃ ὀρφανοτροφίον εἰς τὸν τόπον τους. Οἱ
ἐπιφορτισμένοι νὰ συναζοῦνε τὰ κεφάλαια εἶχε κτυπήσου-
νε στὴν πόρτα ἐνὸς Κυρίου ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἐπαρούσι-
άσθηκ' εὐθὺς, ἐνασχολημένος εἰς τὸ μαγεριόν τοῦ ἐ-
φώναζε τὴν ὑπρέτρια. Τὸ θέμμα τῶν ἐπιπλήξεων ἦ-
ταν ὅτι ἡ ὑπρέτρια ἔκαμε πολλὰ φώσφορα, ἐν ᾧ ἔμπο-
ροῦσε νὰ καίῃ λιγότερα. Ἡ Σκηνὴ τούτη ἐδείλανε τόσο
τοὺς ἐπιφορτισμένους, ὅπου ἤθελε φύγουνε χωρὶς οὔτε νὰ
προσμεῖνουν νὰ τὸν ἰδοῦνε, ἂν δὲν ἤθελε τὸ θεωρήσουν
ὡς ἀπρεπον. Ὁ Κύριος ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ
καὶ, ἀφοῦ ἄκουσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τους ἀνοῖξε
τὸ σεντοῦχτιον καὶ μετὰ πολλὴν προθυμίαν τοὺς ἐγγχείρισε
400 λίρες ! Εἰς τὴν γενναίαν καὶ ἀπάντεχην τούτην
προσφορὰν ὅλοι ἐμεῖνανε σαστισμένοι, καὶ ἕνας ἀπὸ
αὐτοὺς δὲν ἐμπόρεσε νὰ θασταχθῇ καὶ τοῦ εἶπε :

« Συγχώρησέ μας νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς μαζύ σου καὶ
νὰ σοῦ εἰποῦμε ὅτι δὲν ἐλπίζαμε ἀπὸ ἐσὲ μιὰν τόσο
γενναϊότητα, ἀφοῦ ἀκούσαμε τὴν λογομαχίαν σου μετὰ τὴν
ὑπρέτριαν γιὰ τὰ φώσφορα. »

« Συγχωρήσετέ μου κ' ἐμεῖ, εἶπε τότε ὁ νομισθεὶς φι-
λάργυρος, συγχωρήσετέ μου ν' ἀποκριθῶ κ' ἐγὼ εἰς ἐσᾶς
μετὰ τὴν ἰδιαν εἰλικρίνειαν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι, τοῦτο ἐ-
συνέβηκε εἰς ἐσᾶς ἐπειδὴ δὲν ἔχετε, ὡς φαίνεται, καθαρὰς
ιδέας ἀπάνου σὲ κάποια πράγματα. Σεῖς συγχίζετε τὴν
οἰκονομίαν μετὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ ἐπὶ μιὰ φορὰ τὴν οἰ-
κονομίαν τὴν ἐκμάτετε στὸ νούσας φιλαργυρία. Ἐπόμενον
ἦταν νὰ νομίζετε πῶς ἡ οἰκονομία, ἔτσι μεταμορφωμένη
στὸ νούσας, ἀποκλείει τὴν γενναϊότητα. Σκεφθῆτε ὅμως,
παρακαλῶ Κυριοῖ μου καὶ θέλει εὑρετε ὅτι, ἄλλο εἶναι οἰ-
κονομία καὶ ἄλλο φιλαργυρία. Ἡ φιλαργυρία, ναὶ θέ-

ζαία ἀποκλείει, τῇ γενναιότητι· ἀλλ' ἡ οἰκονομία ὄχι μόνον δὲν τὴν ἀποκλείει, ἀλλὰ τὴν ὑποστηρίζει καὶ τὴν βασίζει· ἐπεὶ δὲ χωρὶς οἰκονομίαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ γένῃ ἡ γενναιότητα. Τοῦ ἀσώτου τὰ χαρίσματα εἶναι ριπίσματα, ὄχι γενναιότητες. Ὁ μόνος οἰκόννομος ὅταν χαρίζῃ ἦναι γενναῖος.

Η ΛΑΜΠΡΗ ΕΠΙΛΑΚΟΣΕ!

Ἡ Λαμπρὴ ἐπλάκωσε! Γονεῖς, ὅσοι δὲν ὑπακούεσθε ἀπὸ τὰ παιδιά σας, ἢ ὅσοι δὲν ἔχετε ἀρκετὴ νόηση ὥστε νὰν τοὺς συμβουλέψετε τὰ ὠφελήματά τους, λάβετε κἀνε τὴν πατρικὴν ἐγνοία νὰ ἐτοιμάσετε ξανθοὺς καὶ πανάγια.

Ἐσεῖς τὸ ξέρετε· ποτὲ λαμπρὴ δὲν ἐπέρασε χωρὶς νὰ φέρῃ δυστυχήματα σὲ οἰκογένειες! Τὰ βαρελότεα, ἢ πιστόλες, τὰ κανονόπουλα, καὶ ἄλλα τέτοια, ἐδγάλανε πάντα μάτια, ἐκόψανε χέρια, ἐλαθόσαν' κ' ἐκολοδόσανε σ' ὅλους τοὺς τρόπους τὴν νεολέαμας. Γονεῖς, ὠφελῃθε ἀπὸ τὴν καθέχρονη πείρασας, κ' ἔχετ' ἐτοιμο κάθε πρᾶμμα. Τὸ νὰ μὴ σὰς ἐπесе ποτὲ τερπο στὸ lotto, δὲν θὰ πῇ πῶς ποτὲ δὲν θέλει σὰς πέσει. Ἐξεναντίας, τὰ τέρνα τοῦτα πέφτουν' καθέχχρονα σὲ οἰκογένειες ποὺ δὲν τὰ εἶχε λάβουν' ποτὲ πρωτότερα.

Ἡ φρικώδης Λαμπρὴ! Φρικώδης, ἐπεὶ δὲ ἀπὸ ἐορτὴν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐκάμετε ἐορτὴν τοῦ Βάκχου· καὶ, ἀντὶς νὰν τὴν ἐορτάζετε μὲ συντριβὴν καρδίας, μὲ ταπεινοσύνην καὶ μὲ ἀγάπην, τὴν ἐορτάζετε' ἐξεναντίας μὲ συντροπὴν ατασιδιῶνε, σμπάρωνε, καὶ καμπάνωνε!... Ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος χριστιανοί, προσέξετε τοὐλάχιστον στὴν ὑγιάνσας, καὶ στὴν ὑγιάν τῶν ἐδικῶνε σας. Ἐτοιμάσετε τὰ βαρελότεας, μὰ ἐτοιμάστε καὶ τοὺς ξανθοὺς σας. Ἄμποτε οἱ ἐτοιμασμένοι ξανθοὶ νὰ μὴ σὰς χρειασθῶνε, ἀλλ' ἂν σὰς χρειασθῶνε, νὰν τοὺς ἔχετε ἐτοιμούς. Οἱ γιατροὶ, καὶ μάλιστα οἱ χειρουργοί, νὰ παραγγέλνουνε σπῆιτιους ποὺ ἤθελε ὄρεθῶνε ἐν ὥρᾳ χρείας.

Ἐπέρισι, σὲ δύο παιδιὰ ποὺ ἐκαίχανε μὲ μπαρούτη, ἐφθάσαμε τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ γειτῶνοι ἐτοιμάζανε νὰν τοὺς ρίξουνε νερὸ, γιὰ νὰν τὰ δροσίσουνε τάχα, κ' ἐμποδίσανε νὰ γένῃ τὸ βρέξιμο ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἤθελε τὰ βλάψαι πολὺ. Σὲ καψίς τέτοιες ὠφελεῖ ἐξεναντίας τὸ βαρπάκι ἐφαρμοσμένο στὰ καμμένα μέρη· καὶ ἰδοὺ ποὺ τὸ λῆμε καὶ τοῦτο. Καθένας ὅπου βλέπει στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ του μπαρούτη, ἃς ἔχῃ ἐτοιμο καὶ βαμπελί στὸ σπῆιτι. Ἡ ὁδὰς εἶναι καταλληλότεας σὲ τέτοιες περιστάσεις, καὶ πουλιόνται στὰ μαγαζιά γιὰ λίγα φασόλια.

Εἶναι καὶ ἄλλοι γονεῖς, ἀπὸ τὴν τάξην τῶν Κυρίων, ὅπου συνήως ἀφήνουνε τὰ παιδιά τους νὰ περπατοῦνε ῥεμπέλια στὰ καντούνια, προσμένοντες ν' ἀξήνουν' ἢ πλατείας γιὰ νὰν τὰ στείλουνε στὰ Δοκτοροποιεῖα τῆς Ἑυρώπης. Ἐνθυμίζουμε καὶ σὲ τοὺς τὸν κίνδυνον τῆς λαμπριατικῆς παραφροσύνης στοὺς δρόμους ἐξω, καὶ μάλιστα μέσα στὰς ἐκκλησίας.

Ἄν τοὺς κολοδοθῶνε τὰ χέρια, δὲν ἔμπορουνε πούλιον νὰ γένουνε χειρουργοί· μὰ καὶ ἀπλῶς γιατροί, ἢ καὶ δι-

κηγόροι ἂν πῆθυμονε νὰ γένουνε, ἔχουνε πάντα χρεία γιὰ τὰ χέρια τους.

Μεγάλο - Σαββάτο, Λαμπρὴ, Νῆα - Δευτέρα, καὶ καμμία ἡμέρα ἀκόμη, ἰδοὺ ἡ μέρες ἡ ἐπικίνδυνες, εἰς τίς ὁποῖες κάθε γονὴς πρέπει νὰ τρέμῃ γιὰ τὰ παιδιά του.

Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Η ΦΥΣΑΛΙΔΑΣ.

Εἶδες τ' ἄθωο βέσβελο μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι, ὅπου μὲ μάτι ἐκθαμβο, μ' ἀγρὴ καρδίᾳ ποὺ πάλλει, Σ' εὐτυχισμένην ἔκστασι, κυττάει τὴν Φυσαλίδα. Ποῦ μὲ τὸ στόμα του ἐπλάθε ὅλο χαρὰ κ' ἐλπίδα; Κύττα μὲ τί χαμόγελο ἀγγελικὸ ἀκλουθαί. Ταῖς ἀδαμαντοστόλισταις ἀχτίνες ποὺ σκορπάει, Τί Κόσμος λές νὰ φαίνεται σ' ἐκεῖν τὴν φυσαλίδᾳ, Ἄν ὄχι τῶν ἀγγέλων ἡ ἀληθεῖν πατρίδα; Ἀλλὰ μὲ μιᾶς ἐφίσησε πνοὴ κακοῦ δαιμόνου, Πνοὴ ψυχρὴ... θανάσιμη ἀραχνειασμένου χρόνου. Ἐστέναξε τὸ βέσβελο τὸν πρῶτο στεναγμὸ του, Κι' ἀπὸ τὸ μάτι του ἔρρευσε τὸ πρῶτο δάκρυ του! Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα ἔτσι ἔσκαε, κ' ἔτσι ἔλυνε τοῦ βέσβελου τὸ θάμμα!

Τὸν ἀγαποῦσα ἡ ἄτυχ, σὰν ἄνθος τὴ δροσοῦλα, Σ' αὐτὸν ἡ Τύχη μ' ἐσπρωχνε, σὰν κῆμα ἔρμη βαρκοῦλα, Τὸ γέλιο τοῦ μ' ἀνάσταινε, μ' ἐπέβαινε ὁ καὺμός του. Κι' ὅλη τὴ φύσι ἐξέχανα, γωνιατισμένη ὁμπρός του. Τὸ παρελθὸν, ὠϊμέναν! ὄνειρο ἀραχνιασμένο, Μίσα σὲ μαθρα σύγγεφα ἦταν γιὰ μὲ θαμμένο. Καὶ τὸ παρὸν ἀνάμεσα σὲ πόθους, σὲ τρομάρας Μ' ἐπέτα ἀπὸ Παράδεισο σὲ Κόλασης λαχτάρας... Τὸ Μέλλον, ὦ πῶς τόδλεπα μέσα στὴ Φυσαλίδᾳ, ὦ πῶς μοῦ τὸ παράσταινε τὸ ἀγάπης μου ἡ ἐλπίδα! Μίσα στὸν Κόσμον ἐτούτονε τὸ ὀδύνης καὶ τοῦ θρήνου, Ἄλλον ἐγὼ ἐξάνοιγα στὰ βλέμματα ἐκείνου! Ἀφθαρτον Κόσμον, ἀέριον, Κόσμον τῶν Οὐρανῶν, Ποὺ μόλις μᾶς ὑπόσχεται τὴν εὐτυχεῖα διωνῶνε. Κ' ἐνῶ κ' οἱ δύο ἡμᾶς ἐτοιμοί, σφικτὰ ἀγκαλιασμένοι. Νὰ ἐμδοῦμε στὴν Παράδεισο γιὰ πάντα εὐτυχισμένοι, Κ' οἱ δύο πικρὰ ἐστέναξαμε, ὁχ τῆς καρδίας τὰ βάθη... Ἡ Φυσαλὶς ἀπάντεχα καὶ μονομιᾶς ἐχάθη!... Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα ἔτσι ἔσκαε κ' ἔτσι ἔλυνε τοῦ πόθου μας τὸ θάμμα!

Πλούτη... τιμὰς τί εἰσάγετε, καλὴ δόξα, σοφία; Φυσάλας εὐκολοδοθῶντες τοῦ γέφυρτος βλάμμα, Τὸ ἀνάγκη εἰς τὴν εὐσυνία, στὰ βέμματα τοῦ χρόνου. Εἰς τὴν πνοὴν τὴν ἀχαρὴ τοῦ Χάρου καὶ τοῦ Φθόνου! Καὶ σὺ ζωὴ μαρτύριο τῶν ὄντων ὅπου πνέει Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ σὺ, ὅσα οἱ μωροὶ κ' ἂν λένε; Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ σὺ, ἀνάθρεμμα ἐλπίδος,

Δὲν εἶσαι πλάνης φάντασμα γιὰ τ' ἄτυχό μας εἶδος;
Σ' εὐτυχισμένην ἔκστασιν μ' εἶνα μαγεμένος
Λαοβαίνει χρόνια ἀμέτρητα ὁ νους μας ὁ καυμένος,
Γιὰ πού πέφτει εἰς λήθαργον τὰ ὄνειράτα τοῦ πλάθεις...
Καὶ πρὶν ξυπνήσῃ ἐπὶ θάνατον καὶ σὺ Φυσάλα ἐχάθης!
Σὺν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὺν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
ἔτσι ἔσκασι, ἔτσι ἔλυσε καὶ τῆς ζωῆς τὸ θάμμα!

Μᾶς κοινοποιεῖται τὸ ἀκόλουθον ἐκ Κερκύρας,
ἡμεῖς τὸ καταχωρίζομεν, ἀνευ οὐδεμιᾶς μας ὁλως
εὐδυνῆς ὡς πρὸς τοὺς ὑπαινιγμούς:

ΤΑ ΔΥΟ Δ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δέλτα μας εἶνε χοντρὸ γιομάτο,
ἔινε Σατυροπότηνας, εἶνε καπρὶ βαρβάτο.
ἔιν' ἀσπραμάλλης καὶ ξανθός, ἔχει γυαλὶ 'ς τὸ μάτι,
Μέντροπιασμένη συντροφιά κοιμᾶται 'ς τὸ κρεβάτι,—
ἔινε γιομάτος πίτουρα καὶ τὰ σκορπάει μὲ χάρι,—
'Σὺν ὁ λαὸς ἐπιδεῖξι κάνει γιὰ τὸν Κανάρι.
Γκροφόνεται 'ς τὴν ἄμαξον, κ' ἀφρίζει ἀπὸ τὸ « Ζήτω »
'Κεῖος πού 'ς τοῦ Γουάρδου τὸν καιρὸ ἀφρίζει ἀπὸ τὸ
[« Τοῦτο »
'Σ τὴν ἐξοχὴν ἀπ' ἐθνισμό! βάνει συχνὰ τὸ χέσι,
(Καὶ μὲς τὸ σπῆτι τοῦ ἀν' ἡμῶν ὅρες ἕνα δῖχ' ὡς θέσις!)
Ἀλόμη ποῖν καταπιασθῇ στὰ ἐντὸςθια τῆς μητρὸς τοῦ
Τὸ αἷμα τοῦ Ἀγγλοβρώμουνε 'ς τὰ σπλάγγνα τοῦ
[πατρὸς τοῦ.

— Τὸ δεύτερο μακρύτερο, γρίβικο κορδομένο,
'Αλκνικορδίζει, δαίχνεται γαῖδοις ξητρωμένο.
ἔχει ἀρετὴ τοῦ τὴν ψευτιά, τὸ δόλο, τὴν κακία
Τὴ ναυταπάτη, τὴν κλεψιά καὶ τὴν ἐπιτορία.
Πιστὴν τοῦ, εἶν' ἡ νιάκαρ μὲ τὴ μαστρωποσύνη,
'Σ τὴν ἀγυρτίξ 'νε ξακουστός καὶ 'ς τὴ δουλοφροσύνη.
Αἰσχρογαλιάζει ἀπάνθρωπα μάνη καὶ θυγατέρα,
Καὶ μὲ ψυχὴν ἀτάραχην μ'παίνει 'ς τὴν Πλατυτέρα.
— Αὐτὰ τὰ δύο τοὺς ἤτουνε τοῦ Γουάρδου τὸ καμάρι
'Π' ὁ Διάολος 'χαίροτουνε 'σὺν τὰ 'καμε ζευγάρι.
Αὐτὰ, τὸ « Φίλο τοῦ λαοῦ » εἶχαν ἔφημερίδα
Κ' ὀλιμερνὶς 'προδίδανε 'ς τὸν Ἀγγλο τὴν Πατρίδα.
Τοῖς φούρκαις τῆς Κεφαλονιάς, καὶ τὸ φιλακισμό μας,
Τὰ πρόσμα τς' ἐκτοπισμούς, καὶ τὸν ἀποικισμό μας,
'Σ τὸν ξένο συμβουλέψανε μ' ἄλλους αὐλοκολάχους.
Καὶ τώρα μᾶς ξετρώπωναν ὡτὰν τοὺς βρουκολάχους
Μὲς ὅς τοὺς βρώμους τάφους τοὺς ὅπου 'τανε θαμμένοι
Οἱ Λύκοι καὶ οἱ Ψοακίλιδες, οἱ προδατοντυμένοι.
Κ' ἔπεσαν μ' ἐπιβουλὴν 'ς τὸν ἴσιον τοῦ Δεσπότη
Γιὰ νὰ τὸν κάμουν ὁμοῖον μὲ Γκωῦδαν τὸν Σκαριώτη,
Καὶ νὰ τὸν θάψουν 'ς τὴ βομαχία, νὰ θύσουν τ' ὄνομά του
Γιὰ νὰ 'ξερῇ ὁ ξένος πρόσαι, νὰ πῇ τὸ τὴν χαρὰ του:
'Δὲν τὸ 'λεγα πού ἡ Κέρκυρα τὴν « Ἐγώσι » μισαί,
'Καὶ θέλει τὴ σκραιά μου 'ς αὐτὴν νὰ κυματῇ;
'Δὲν τὸ 'λεγα πού ἔμεινανε ὅλοι τοὺς ἀγαποῦνε;

« Εἶπα, πού θὰ τοὺς χωρισθῶ, κ' αὐτοὶ θὰ σκοτοθοῦνε.
« Κι' ἂν ἐφωνάξαν « Ἐγώσι » ἦταν οἱ δημοκῶποι
« Μὲ τὸ Μητροπολίτη τοὺς πού ἐσέρνανε κατόπι.
« Καλὰ μοῦ ἔλεγαν τὰ πιστὰ παιδιὰ μου τοῦ Ταμεῖου,
« Ἄννας, Καγιάφας, κ' ὁ σοφὸς Δημήτρις τοῦ Ἐπαρχεῖου,
« Κι' ὁ φλιθέρης Σ.*** μου, κ' ὁ Σὶρ Λευκόκοιλος μου,
« Ὁ Πέπες κ' ὁ Σὶρ Πέτρος μου, κ' ὁ Ζαμπελόπουλός μου,
« Νὰ μὴν ἀκούω τοῖς φωναῖς, γιατί δημοσκοποῦνε
« Κι' ἀλοίμονο 'ς τὴν Κέρκυραν, ἂν φύγω, θὰ σφαγοῦνε.
« Κ' ἐπειδὴ ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ, θέλω νὰ τς' ὠφελήσω
« Κι' ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ποτὲ δὲ θὰ μετατοπίσω. »
— Τέτοιο ἐθνισμό 'χει μῖσα τοῦ τοῦτο μας τὸ ζευγάρι,
Π' ὁ Σατανᾶς τὸ ἐφθόνεσε 'σὺν τοῦ εἶδε τέτοια χάρι.
Σὰς εἶπα τὰ σουσούμια τοὺς, ἔγγραξα τὰ καλὰ τοὺς,
Τώρα καὶ Σαῖς μαντεψετε ποιά 'νε τὰ μούτσουνά τοὺς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Παρὰ πόδας τοῦ ὠραίου ποιήματος τοῦ Κ. Ἀριστ.
Βαλαωρίτου, ἐν τέκνον τοῦ λαοῦ, ὁ Γεωμέτρης Κ. Α.
Ῥωμανός, ἐπρόσθεσεν ἐκ τοῦ προχείρου τοὺς ἐξῆς στίχους
τοὺς ὁποίους σὰς παρακαλῶ Κ. Συντάκτα, νὰ δημοσιεύ-
σῃς εἰς τὸ φύλλον σας.

Πιστεύω ἄλλη μιὰ φορὰ ξένος νὰ μὴ τολμήσῃ,
Μάνη ἀπὸ τς' ἀγκαλαιῶσου τὰ τέκνα νὰ χωρίσῃ,
Εἴμεθα τέκνα γνήσια καὶ ἑλληνοθρεμμένα,
'Ο φθίνος τῆς ξενοκρατείας μᾶς εἶχε χωρισμένα.
Ἄς δεκθοῦμεν τοῦ θεοῦ μάνη νὰ εὐλογήσῃ,
Ἀγκαλιασμένα αἰώνια τὰ τέκνα σου ν' ἀφήσῃ.
Καὶ τότε μὲ τὴ χάρι τοῦ θὰ λάβωμε ἀνδρεία
Νὰ καταπολεμήσωμε κ' ἄλλη ξενοκρατεία,
'Αν σ' τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἤμεθα πιθομένοι,
Καὶ μέσα σ' τὰς ἀγάλας σου, μανούλα ἀγαπημένη,
Ποιὰ προσβολή, ποιὰ δύναμις, ποιὸ τάγμα θὰ τολμήσῃ
Μὲ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ νάλθῃ νὰ πολεμήσῃ;
Δὲν σκοποῦμεν νὰ συγκρίνωμεν τοὺς ἀνωτέρω στίχους
μὲ ἐκείνους τοῦ καλλιγελεῶδου αοιδοῦ τῆς Κυρὸς Φροσύ-
νης, ἀπαγε τῆς βλασφημίας.

Βουνὸ χαμοβιολεττῆ

Δένδρου 'ψηλοῦ τὴν κορυφὴν

Να φθάσῃ ἄς ἀπελπιέται. (α)

'Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ συντάκτης τῶν ἀνωτέρω στίχων δὲν
εἶναι ex professo ποιητής, ἡ σύνθεσις ἐκείνη ὡς ἀρμονικὴ
καὶ μὲ τινὰς ὠραίας ιδέας στολισμένη, νομίζομεν ὅτι
ἀποβαίνει εὐάρεστος καὶ ἐπαινετὴ. — Ἡ ποίησις εἶναι
ἄνθος χύνον εὐωδίας ἀγάτους, καθὼς δὲ εἰς τὸν φυσικὸν
κόσμον ἔχομεν ἄνθη χηπευτὰ καὶ τῶν ἀγρόων, οὕτω καὶ
εἰς τὴν φαντασίαν διερευνῶντα, ἀπὸ τῆς καὶ εἰς τὸν ἀπλού-
στερον, ἰδίαι τὸν φυσικὸν καὶ ἄνθη αἰνέας κυλῶν
ἐνδεδυμένα, δύνανται νὰ συγκληθῶσι, καὶ συχνὰ ὑπερβαί-
ναι τὸ φυσικόν.

(α) Σ. Σ. Κι' ἂν τὸ ψιλὸ ἐκεῖνο δένδρον εἶναι ἀγριο-
πέρναρο;

νους. τὸν ὀγκώδεις καὶ ἐπιτιθευμένας ἰδέας τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητῶν καθὼς ἡ ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος ἀγρόπελη ἀρέσκει πολλάκις, περισσότερο τοῦ ἐν τῷ πολυτελεῶς καὶ κομψῆς ἀνθοδόχῃς καλλιεργούμενου ἔθους, παράδειγμα ἔστωσαν τὰ κλέφτικα τραγούδια, ἐνθα ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς λαὸς, ἔγραψε τὴν ὠραιότεραν ποίησιν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Εἰς τῶν Συνδρομητῶν σας.

Σημ. Συντάκτου « Διοικητοῦ ». »

Ὁ Κ. ἀρθρογράφος, καὶ τοι ἐνήμερος εἰς τὴν φιλολογίαν μας, ἀναφέρων ὅμως τὰ κλέφτικα τραγούδια, αὐτὴν τὴν ἀγροδίαιτον Ἰλιάδα τῆς Νέας Ἑλλάδος, καὶ ἀρυσκόμενος, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Κυρὰ φροσύνη, τοῦ Κ. Βαλαωρίτου ὥρειλε νὰ ἐνθυληθῇ τὴν φιλολογικὴν κρίσιν, ἐνὸς τῶν μάλλον ἀξιοσπουδᾶστων συγγραμμάτων τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Χρυσάλλη ἐν τῷ 14 τεύχει αὐτῆς, εἰς ἐμβριθεστάτην φιλολογικὴν διατριβὴν περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ποιήσεων τοῦ Ὀρσιανοῦ, λέγει, αὐτολεξεῖ τὰ ἑξῆς, « ὁ Μάκπερσον καὶ ὁ Σμιθ ἐσύλλεξαν τὰς εἰς τὰ α ὅρη τῆς Σκωτίας διεσπαρμένας ποιήσεις, τὸ ἔργον ὁ α μὴ αὐτῶν, εἶνε, ὡς ἀν τις τῶν ἡμετέρων ἐπεχειρεῖ α νὰ συγράψῃ ὁλόκληρον ποίημα δανειζόμενος τὸν χρωματισμὸν, τὰς μεταφοράς, καὶ εἰκόνας τοῦ ἐκ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπλεκεν αὐτὸ α δι' ἐπιτιθευμένην συρράφην, ὡς τοῦτο ἀπεπειράθη νὰ α πράξῃ ὁ Συντάκτης τῆς Κυρὰ φροσύνης, ὅπου ὅλα α εἶναι ἀπομίμησις τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν. Ἡ γὰρ α λίζουσα καὶ ἰταλίζουσα ποιήσεις κατεκούρανεν τοὺς α ἀναγνώστας καὶ ἐπομένως ἡ Κ. φροσύνη, ὡς ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἡμῶν βίου, καὶ ἐπανάκαμψις εἰς α αὐτὸν ἤρρεσε. Ποιήσεις ὅμως τοιαύτη οὔτε προτότυπος α δύναται νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε εἶναι τὸ ἀπεικόνισμα τῆς α ἐποχῆς ἐν ἣ διαβιούμεν. »

ΦΥΡΑΨΗΝ—ΜΙΤΡΑΨΗΝ.

Οἱ τελευταῖοι σπαραγμοὶ τῶν Προστασιανῶν ὀργάνων καὶ τὰ ἐσχάτα ἄλλα τῆς ἀγωνίας τῶν ἀποθαινουσιν ὁ σημεῖρα φρικωδέστερα ἵνα μὴ εἴπωμεν γελοῖα, ἰδοὺ τί σὺν τοῖς ἄλλοις μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας. — Ὁ Κ. Δ. Χαροκόπος κατέχει τα δύο πατώματα οἰκείας τινοῦ εἰς τὴν Πίνιαν, τὰ κάτω τῆς αὐτῆς οἰκίας ἀνέχουσιν εἰς δύο παντοπώλας οἵτινες αὐθαίρετως ἐνέπηξαν γύρωθεν αὐτῆς πασσάλους, καὶ ἐσχημάτισαν διὰ σινιδῶν καὶ ἑτέρον ἐργαστήριον πρὸς βλάβην τῶν ὑπερκειμένων πατωμάτων. Ὁ Κύρ. Χαροκόπος ἀνεφερθεὶς εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχάς, ἔτυχεν καὶ ἀποφάσεως δι' ἧς οἱ παντοπῶλαι διέταττοσαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὰ πάντα εἰς τὴν προτέραν τῶν κατάστασιν. — Ἡ ἀπότασις αὕτη ἦτο τοῦ Γγγ. Συμβουλίου καὶ ἐπεκυρώθη παρὰ τῆς Γραμματείας τοῦ Ἀρμοστοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν — καὶ ἂν ἐστιγμὴν ὅμως ἐπράχθητο νὰ ἐκτελεσθῇ οἱ παντοπῶλαι φιλοδοῶσαντες εἰς τὸν Ἐπαρχὸν μία γιτουῖνα λουκάρικα ἐπέτυχαν παρὰ τῆς αὐτοῦ ἐννικότητος νὰ σεβασθῇ ἡ αὐθαίρετος ἐκείνη των πράξις, καὶ aproposito de lugane-

ghe πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Ἐπαρχος εἶνε τίποτε ὀλιγότερον ἢ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς « Κοινότητος Κερκύρας. » Ἐπειδὴ ὅμως εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Σαρακοστήν δὲν πιστεύομεν ἡ αὐτοῦ Πανιερότης νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν αὐτοῦ ἐννικότητα τὴν φαγὴν τῶν λουκανικῶν, Ζητῶ ἡ ἔνωσις.

— Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν ἀπὸ 377 ἀριθ. τοῦ « Ἐπαγγελισμοῦ, » εὐχαριστήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου τῶν δημοσιογράφων πρὸς τὸν Φιλέλληνα Γρέγορον, τὸ εὐχαριστήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας ἀσπάζομεθα ὡς ἀντάξιον Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης τεκμήριον, ἀνέγνωμεν ἐπίσης καὶ τὴν συνοδευομένην αὐτὸ ἐπιστολὴν τοῦ Προέδρου Καλαποθάκη, ἥτις τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάδει ὅλως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀντικειμένου. Κρίμα ὁ Κύριος Καλαποθάκης νὰ μὴ κλείσῃ τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὸν δευτέρον παράγραφον, εἰς ἐκείνῃ φαίνεται τῶντι Προέδρου Συλλόγου Ἑλλήνων ὁδοδόξων δημοσιογράφων, ἀλλὰ παρακατιῶν πλανώμενος προσβάλλει, νομίζομεν, καὶ τὸν ὁποῖον προτίθεται νὰ εὐχαριστήσῃ Γρέγορον.

— Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς Ἑλλ. ἐφημερίδας ὅτι ἡ Βουλευτικὴ ἡμῶν ἐπιτροπὴ ἐξεπλήρωσε μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀποστολὴν τῆς, ἧς τὸ ἐξαγόμενον εἶνε : 1) Καθολικὴ ἡ ψηφοφορία, 2) Ἡ μυστικότης κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα, 3) διπλάσιος ἀριθμοῦ πληρεξουσίων, καὶ 4) ἐξέλεγχις παρὰ τῶν ἰδίων ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. — Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν Σάββατον, διέδω ἡ ἐπιτροπὴ ἐντεῦθεν ὅπου καὶ ἐγευσμάτισε, τὸ ἔδωμον ἄχρις ὥρας ὑπ' αὐτῆς καταβροχθὲν διπλωματικὸν γεῦμα, εἴτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ ὅπου νέαι τιμαὶ καὶ νέα γεύματα τὴν ἀνεκούφησαν.

— Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Πρωτευούσης, ὁ Σ. Ἡμῶν Βασιλεὺς θὰ παρευρεθῇ εἰς Κέρκυραν κατὰ τὴν νέαν ἑβδομάδα, καὶ κατὰ τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ἄγγλοι θὰ διαμείνωσι ἄχρι τῆς 20 Ἰουνίου, ἧς συμβαδίσῃ ὁ βουλούμενος τὰς ἀντιτάσεις ταύτας.

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ πάλαι ποτε Βουλευτὴς τῆς ἐνάτης Βουλῆς Δ.ρ. Ἰακωβάτος δὲν ἀπέκαμε στοιχηματίζων, διότι διαπραγματεύεται τὰ νῦν νέον στοιχημα μὲ τὸν Κ. Δ. Λειναρδάτον !!! Ζήτω λοιπὸν λέγομεν καὶ ἡμεῖς Ζήτω ὁ προτεινὰς παλαιὸς ποτε τὴν ἔνωσιν Ἰακωβάτος. Ζήτω ὁ νέος Καζαμίας !

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας, ὑπὸ ἡμερομ. 4 Ἀπριλίου :

« Τὴν 1ην Ἀπριλίου κατὰ τὴν 10 ἑσπρινὴν ὥραν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτμοπλοίου ἡ « Ἀργεῖα » ἐφῆλθεν ὁ Αὐτάρχης τῆς Α. Β. Μ. Γεωργίου Α', μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ δύο ἱπασπιστῶν. Τὴν Πέμπτην τὸ πρωὶ κατὰ τὴν 7 ½ π. μ. ἀποβιβάσθεις ἐπὶ τὴν ἐν μέσῳ πολυπληθεῖς λαὸν ἑταίρων ἄλλοις τῶν Α. Πανιερότητος τὸν Ἀθανάσιον Κερκύρας καὶ Προέδρον τῆς Ἑταιρίας ἡ « Κοινότης, » εἴτα δὲ πρὸς τὴν 10 π. μ. ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀρμοστὴν καὶ τοῦ ἐξήχησε τὴς κλειῖς ὅπως ἐπιθεώρησεν τὸ Ἀρμοστεῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ὁ δὲ Ἀρμοστὴς τοῦ ἔδωκε τὴν ἱπασπιστὴν του μετὰ τὰς κλειῖς καὶ ἐθώρησε ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ Ἀρμοστεῖου,

τὴ ἱπποσύνη, τὴν Βιβλιοθήκην τὸ Περιβόλιον κτλ. μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Μέγαρά τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ πρώην Προέδρου, τῆς Γερουσίας καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτά. Περὶ τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν ἄμαξαν ἐπορεύθη εἰς τὸ Ἀριστοικὸν Παλάτιον ὅπου κατέλυσε πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρείας, καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτὴ. Ἐπιθεώρησας ἅπαντα, ἀνήγγειλε τῷ Ἀρμοστῇ ὅτι μέρος τῶν ἑαυτοῦ ἐπίπλων θέλει τῷ κάμῃ χάριν πρὸς ἐξοικονόμωσιν νὰ τὰ ἀγοράσῃ, καὶ ὅτι θέλει πέμψῃ καὶ ἕτερα ἀναγκαιοῦντα ἐπιπλα πρὸς διακόσμησιν τοῦ Παλατίου εἰς ὃ θέλει διαμεῖνῃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ἡμῶν. — Σήμερον (4 Ἀπριλ.) ἀναχωρεῖ μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον δι' Ἀθήνας, ἀφίγων ἐδῶ τὴν οἰκογενειάν του, ὅπως ἔλθῃ μετὰ τὸν Βασιλέα, μετὰ τὴν νέαν Ἑδομάδα.

Σήμερον ἐπίσης δημοσιεύεται ἐπισήμως, παρὰ τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ τῆς Γερουσίας, ἡ πολυπόθητος ἔνστασις Ἡμῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἡμῶν Ἑλλάδος, καὶ ἡ Κυβέρνησις μένει προσωρινῇ μέχρι νέων διαταγῶν τοῦ Βασιλέως Ἡμῶν. — Περιμένεται δὲ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως λάβῃ τὴν παράδοσιν καὶ λέγεται, ὡς τοιοῦτος ὁ Ἱπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Θ. Δεληγιάννης.

Τὴν Τετάρτην ἀπεβίωσεν ὁ ἱππότης Ἀντώνιος Δάνδολος δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ τὴν Πέμπτην περὶ τὰς 5 μ. μ. ἐγένεν ἡ ἐκφορά του ἐν ἣ παρήσαν ἡ Γερουσία, τὸ Ἐπαρχεῖον, ὅλαι αἱ ἀνώτεραι καὶ κατώτεραι ἀρχαί, ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία μετὰ τῆς Μουσικῆς παιανίζουσα τὸν ἐπικύδειον ὕμνον, καὶ πλῆθος λαοῦ, ἅπανα ἡ πόλις σχεδόν, χωρικοὶ τε καὶ προασταειανοὶ θρηνούντες τὸν ἀληθῆ πατριώτην, καὶ τὸν πολλὰ μοχθήσαντα διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν, δι' ἔργων καὶ διὰ λόγου, διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς μεγάλους τῆς γῆς. »

Χ.

— Ἡ τελευταία Ἑπαλξίς τοῦ Βίδου ἐτυνάχθη ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸν αέρα μετὰ καταχθονίου πατάγου ὃ δ' ἐκσφενδονισμὸς τῶν λίθων καὶ τρομερὸς κλονισμὸς ἐπέφερεν ἀκαταλογίστους ζημίας εἰς πολλὰς τῶν μᾶλλον ἐκτεθειμένων οἰκιῶν, εἶθε νὰ ᾔτο τοῦτο τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ δαιμονίζοντος τὴν Ἐπτάνησον διαβόλου !

— Συνιστῶμεν θερμότατα εἰς τὴν ἐσκεμμένην ἀντιγνωσιν τοῦ φιλοκάλου καὶ πολυπράγμονος κοινῶν μας τὸ παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερον Περιοδικὸν « Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ » τοῦ Ἱατροῦ Γουδα, εἶναι σύγγραμμα τὸ ὁποῖον ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ οἰκογενειάρχαι, οἱ πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ προτιθέμενοι νὰ μορφώσωσι τὰς οἰκογενείας των, τοῦ Κ. Γουδα τὸ πᾶνμα ὤφειλε νὰ ᾔνε τὸ ἐγκόλπιον παντὸς ἀληθοῦς Ἑλλήνος.

— Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη καὶ προκήρυξις τοῦ Ἀρμοστοῦ περὶ ἀναβολῆς τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἐνωσοφόβοι τοῦ τύπου ἐλήφθησαν τῆς προκυρήξεως ταύτης ὡς οἱ ναυαγισμένοι τῆς τελευταίας σανίδος τοῦ πλοίου, τοῖς εὐχόμεθα νὰ μὴν πνιγῶσι.

— Ἀξέολογον καὶ πλήρη πατριωτισμοῦ ἐπιστολὴν ἀπεύθυνε, ὀλίγον τι πρὸ τῆς θανῆς του, ὁ μακαρίτης Δάνδολος, πρὸς τὰν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων Ἱπουργὸν τῆς Α. Μ. Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, λυπούμεθα ὅτι τὸ

στενὸν τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἀπιτρέπει τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος καθ' ὁλοκληρίαν ἢ καὶ κατὰ περικοπὴν καταχωρίσιν τῆς, θέλομεν τὸ πράξει προσεχῶς.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΕΦΑΝΗΚΕ Η ΖΑΚΥΘΟ.

Σὰ σκοτεινὸς θρυκόλακας ὁποῦ στὸν Κόσμον βγαίνει,
Καὶ σὲ ζωὴ πανέρχεται πούχε λησμονημένη,
Καὶ βλέπει φῶς καὶ ἥλιο, κάμπους καὶ πρασινάδες,
Ἀνθοὺς, λουλουδιὰ ἀπάντεχα κι' ἄμετραις ὁμορφάδες —
Κι' ἀκούει φωναῖς χαρούμεναις τραγουδιὰ καὶ χοροὺς,
Καὶ βλέπει ζωῆς κίνησιν νὰ φθάνῃ τὸ οὐρανός·
ἔτσι καὶ γὼ εὐρέθηκα, Ζάκυθο εὐτυχισμένη,
Ὅντες τῇ γῆς σου ἐπάτησα τὴν ἐρωτοπλασμένη —
Δέξουτο ἐτοῦτο δέξουτο, σὰ νάτανε παιδιοῦ σου
Γλυκὸ φιλὶ καὶ μοίραστο, σ' ὅλους τοὺς κάτοικούς σου.

Τῷ ΦΙΛῷ Ν. Κ.

Σοῦ λὲν πῶς τὸ Βαπόρη συντομεύει
Ἀπόστασες καὶ τρέχει σὰν ξιφτέρι·
Εἶνε τρεῖς μῆνες ὁποῦ ταξιδεύει
Κάποιος γιὰ ναῦρη ἀγαπημένο αἰτέρι
Κι' ἀκόμη ἀπὸ Κορφοῦς, μὲ τόσο ζόρι,
Δὲν ἐφθασε στὴ Σμύρνη... τὸ Βαπόρι !

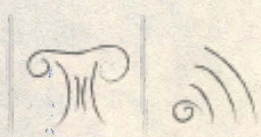
ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ.

≡ ἀλλάδιον ἐγίνηχες
≡ νοησιᾶς καὶ τρέλλας,
≡ πέρποτε δὲ ἄλλοτε
≡ ἀμπρός διὰ κοπέλας·
○ ρῶν δὲ γλυκοκύττασμα
≡ ἂν τὸν τρελλὸν πηδᾷ !!

≡ οσάκις δὲν σ' ἐθαύμασα
≡ λιοστολισμένον
≡ υγνόλαδον δὲ τὰ μαλῖα
≡ πίτῃς βεδρεγμένον ; !
— δοῦ σ' ὁρῶ νῦν νὰ βαστᾷς
≡ ὅς ἢ τρεῖς ὀμπρέλες
≡ σάγῃς ἐν ἀχόκωθας
≡ ἰὰ δοῦλος τῆς κοπέλας !

ΕΝ ΜΙΝΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΟΥ

Α. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ